

Catalunya i jo

Soc un home de 48 anys, italià, professor de llatí, italià, història i geografia des de setembre de 2015 al Liceu Italià de Barcelona, per a estudiants d'entre 13 i 19 anys. Quan era petit vaig estudiar al Liceu Clàssic: italià, llatí, grec antic, Història i Filosofia, Història de l'Art... A la Universitat d'Itàlia vaig fer Filologia Clàssica, Filosofia i Pedagogia. A conseqüència d'un trauma al Liceu Clàssic (la professora d'anglès era autoritària), durant el meu primer grau vaig decidir, com a llengua estrangera moderna obligatòria, introduir la llengua espanyola, i és gràcies a això que vaig venir aquí. Per tant, a la vida, és bó pensar en positiu, a partir de les experiències negatives (por de l'Anglès, escollir espanyol). Aquest és el lema de la meua vida! "A partir del negatiu, el positiu!". Vaig fer un concurs a Itàlia pel Ministeri d'Afers Exteriors i, vaig ser acceptat a l'únic lloc disponible per treballar a Barcelona.

Vaig començar el meu viatge el 30 d'agost de 2015 amb el meu gos, Diòniso, amb cotxe, després vam agafar dos vaixells i vaig arribar a Barcelona el 2 de setembre. El cas de la vida: com a fet important explico que al maig d'aquest any vaig decidir comprar-me una casa prop del barri del Poble Sec, on vaig viure quan vaig arribar a Barcelona. Ara visc al Raval, al costat del Mercat de Sant Antoni, i no vaig fer cas dels col·legues que em deien que tindria dificultats per aclimatar-me a Barcelona i que anés a viure al “gueto italià de Gràcia”, comunitat italiana. No m'agradava gens!

Dono classes a l'escola de batxillerat “E. Amaldi” de Barcelona, i encara que no és fàcil integrar-se en el teixit català, jo, especialment, m'he sentit molt acollit.

El xoc que vaig tenir no va ser a l'escola, sinó quan el primer diumenge vaig anar a missa a la Catedral: jo no entenia res, ni tan sols el Pare Nostre! Després d'això vaig anar a la missa en castellà, on sortien subtítols de la missa en català. I ara, el punt d'inflexió: per invitació de l'Institut Italià de Cultura, vaig a una conferència parlada en italià i català. Els conferenciant, una italiana (de Florència) i un català (de Girona), eren fora quan vaig arribar. Parlo amb el conferenciant que sembla agradable. Ell entén que soc italià. La sala és plena i sec a terra davant a la primera fila. La conferència em crida l'atenció, més que l'experta italiana, el caliu de l'artista català autodidacta, expert en tovallons plegats en forma d'animals per a sopars de gala i casaments reials. Només acabar, durant la recepció, felicito amb la meua "Enhorabuena" i estenc la meua mà. No hi va haver resposta. No ho entenia i ho vaig repetir. Encara res! Jo frustrat! Em vaig adonar que no li agradaven les meues felicitacions en castellà: hagués sigut millor fer-ho en italià, doncs, com encara no el coneixia ...

Després d'aquest episodi a finals de setembre de 2015, vaig adonar-me del bilingüisme de Barcelona, dins el meu barri. En una peixateria, un client no va respondre a la meua salutació i continuava parlant català amb la peixatera: jo esperava que em respongués; en un moment donat, parlo en castellà, provocativament: "Ho sento si no parlo català, soc italià, i a la meua ciutat de Sicília no es pot estudiar català, però sí castellà! Pregunta: “Quin preu tenen els clauers en forma de peix? Es venen o

són decoratius?” La peixatera respon, mentre que el client s'adona que existeixo girant el cap.

Era massa per a mí! Entenc que el problema era més greu del que pensava. A l'International Day de Barcelona, a l'octubre de 2015, exposo la meua necessitat de voler començar un curs

d'alfabetització en català, i dues col·legues em diuen d'un estand del CPNL. M'apropro i m'hi subscriu. El curs intensiu de Nivell B1 del CPNL bàsic l'inicio el 19/01/2016 a l'Escola Pia "Sant Antoni" i segueixo allà el B2, B3, E1 i E2. Vaig tenir la sort de topiar amb una mestra, Lluïsa Garriga, molt bona i perseverant, que ens va preparar (com ara la Gemma Sánchez a l'Intermedi 1-2-3) per a coses més avançades, ens divertien i ens instruïen en la història i les tradicions catalanes. Quan vaig tornar de Colòmbia (23/07/2016), on havia d'actuar com a comissionat pels exàmens d'Estat a l'escola italiana "L. da Vinci" de Bogotà, vaig seguir a l'E3 al carrer d'Avinyó on vaig fer l'examen de català de nivell B1. Ara segueixo amb l'esperança d'aconseguir el B2.

Una experiència fantàstica viscuda amb els professors, els estudiants, els meus col·legues i l'extraordinària parella lingüística, Neus Torrero, que em va assignar VxL de Barcelona. Tots vosaltres heu fet que descobreixi qui són els castellers, els calçots, el llenguatge figuratiu, les receptes de cuina, les botigues i llocs típics i no turístics, però autèntics ... per integrar-me en el teixit català.

Fantàstics, fins i tot, una parella de Mossos d'Esquadra que vaig aturar a la Rambla de Catalunya per preguntar com pagar una multa que em van posar per saltar-me un semàfor vermell anant en bici. Ells m'animen: "Tranquil! Pel codi que falta, no passa res! Truqui al 010 i diu que els Mossos li han dit que, per pagar amb demora, havia de demanar descompte perquè la culpa no era meua. Jo tenia massa problemes abans de sortir cap a Colòmbia per fer l'examen del comissionat i, després per a l'examen del nivell B1 de català: "L'examen anirà bé!"

Jo ja estava agraït, per a mi eren força important tots aquests reconeixements! A més, vaig tenir el privilegi de conèixer a la meua parella lingüística, la Neus, que em va ajudar en la llengua i en la vida quotidiana (fins i tot amb el trasllat a la meua llar).

Perquè aquí viuré —si Déu vol— una bella peça de la meua vida, de 9 a 12 anys. Estic content amb la meua elecció i, anant cap enrere, a més de millorar el castellà hauria pogut començar a estudiar el català com a autodidacta; o llegir alguna cosa sobre la història dels anys 1936-1939 a Acireale (on vaig néixer), abans de marxar cap a Catalunya!

Quan vaig tornar a Sicília per la Pasqua d'aquest any, amb vaixell, em vaig trobar amb una parella de nuvis joves de Barcelona Vaig estar parlant amb ells durant hores a la coberta Grimaldi de Barcelona a Civitavecchia i després els vaig convidar a sopar amb mi, juntament amb Cristina (amb Alberto, el seu nuvi) i un amic del curs CPNL. Tot això m'ha apropat més i més a la terra que serà on passaré la major part dels meus anys propers de vida: Catalunya.

Vaig haver de tornar a Itàlia, el 4 i 5 d'octubre per fer 4 proves per finalitzar el curs de postgrau de dos anys. Va ser una oportunitat per reflexionar sobre el que, després d'un any, he comparat entre dues ciutats europees importants, Roma i Barcelona, Itàlia i Espanya.

Vaig aprofitar l'oportunitat per exposar als meus companys de CPNL la presentació oral d'un monòleg personal, el 20 d'octubre de 2016:

<< Les Llengües Mortes

Jo, avui, voldria parlar-vos d'un petit llibre de Gogol, “Les Ànimes Mortes”. Podria considerar-se (d'aquí a uns segles) el que em caracteritza a la vida: Les llengües mortes!

Jo, a Itàlia, vaig estudiar de jove, a l'escola, Llatí i Grec Antic (llengües mortes) i, després, també a la Universitat de Catània (a Sicília), Història, Geografia, Història de l'Art, i Itàlia (crec que també com a llengua morta, entre els anys 200-300).

A la Universitat, com a curs de llengua estrangera obligatòria, en lloc de l'anglès, vaig estudiar l'Espanyol (llengua viva) pel meu compte.

Pel fet que jo coneixia una miqueta d'espanyol (i per tenir alguns títols culturals), vaig tenir la sort de venir aquí, a Barcelona, per donar classe a l'escola italiana.

Em semblava quasi perfecte! Hauria pogut seguir estudiant espanyol i res més! En canvi no! Sense parlar el Català (una altra llengua morta) no és possible participar en la veritable essència de Catalunya! Només es podria viure com a turista (estranger) o com un colonitzador (i enemic –recordant a Mussolini–).

Fa dues setmanes vaig anar a Itàlia per a un Màster. El dia després dels exàmens vaig anar al Castell Sant'Angelo i mentre parlava amb una parella que em semblava catalana, l'home em contestava, la dona no. A la terrassa vaig descobrir que eren de Madrid, i per això vaig entendre la reacció de la dona. Al restaurant, darrere meu, seia una altra parella, més jove. El cambrer li pregunta d'on són i ells contesten que de València! Jo feliç! Podia practicar el català a Itàlia també! Estava escrivint un missatge pel mòbil, i pregunto a la nova parella si “després” s'escrui amb accent obert o tancat; l'home em respon obert, la dona, tancat; no estaven segurs ni ells!!! Jo vaig mirar al traductor Google!

Per aquest motiu, jo crec, que italià i català són llengües mortes. El món vol llengües (i coses) senzilles i l'italià i el català no ho són. L'Italià, per la política, desapareixerà amb tota la Nació, després que Berlusconi i Renzi acabin de vendre-la als àrabs o xinesos o russos...

El Català és una llengua política i amb noble principi reintroduïda, i viu a Catalunya, on hi ha un equilibri fantàstic però precari. La qualitat de la vida és òptima a Barcelona,

Tarragona, Girona i Lleida: però si hi ha una crisi més forta que aquesta (o un atemptat terrorista) els catalans que “fan pinya” amb la seva terra, hauran de sortir per buscar feina a l'estranger. Les raons històriques obriran el pas a la pràctica de la llengua més coneguda i senzilla (el Castellà) en un món que –en els temps futur– no li agradarà gens la Filosofia.

Així, jo em trobo bé estudiant el Català, perquè sento la potència interior (filològica i històrica), i perquè és coherent amb la meva vida.>>.

Tot el que jo faig (estudiar català 10 mesos), i que faré (estudiar castellà C1, en paral·lel amb el nivell de català C1), i que vaig fer (portar alumnes de l'Escola "E. Amaldi" de Barcelona a veure l'espectacle en català "Fantànimes" al Breu Teatre Estratègic del Raval i a la conferència sobre el Sincotrone ALBA), em reconforta, enriqueix i em fa sentir més feliç, equilibrat i menys globalitzat!

Quan s'estudia diferents idiomes, es coneixen diverses cultures (i no la dels colonitzadors que pensen com a Cèsar, que volen venir aquí i comprar casa i empresa amb els seus diners sense saber abans que és el NIE trimestral, ni la paraula "Ayuntamiento"). Ells viuran així per sempre, aquí, com jo m'hauria pogut conformar a viure al "gueto italià de Gràcia" si no hagués conegut el CPNL, com un turista més, aprofitat i sempre estrany per a la gent catalana que hi viu.

Espero estar equivocat sobre el fet que les futures generacions tendeixin a simplificar l'existència sense pensar més en la Llengua, Història i Cultura, doncs, sense el català i l'italià, no podrien créixer més i s'executaria una regressió.

Com va dir J.W.Goethe: "Els que saben un idioma estranger tenen una vida més".